

## Filozofiranje u kafiću: nova praksa u potrazi za ispunjenjem i srećom

**Koja je svrha nečeg? Zašto nešto radimo? Čemu nešto služi? Šta je nešto zapravo? Ovo su krupna pitanja koja se postavljaju u izgradnji bilo koje vrste emotivnog odnosa, porodičnog, partnerskog, prijateljskog...**



Iako ljudi najčešće misle da je ono što ih zaokuplja u svakodnevnom životu različito od onog čime se "bavi" filozofija, činjenica je da, bar u poslednjih 2.500 godina, filozofija razmatra pitanja međuljudskih odnosa i zajednica. Istorija filozofije je viševekovni niz pokušaja da se iznova razmatraju na prvi pogled jednostavna pitanja.

Svaki čovek traga za srećom, nekako. Svaki čovek ima sklonost da uvek iznova gubi sposobnost da proceni šta je važno, a šta nije, tj. da "gubi perspektivu". Gubljenje perspektive se lako da testirati na nekim osnovnim idejama kao što su hrabrost, pravda ili uspeh. Primena filozofije u testiranju perspektive suštinski je usmerena na to da se utvrdi čvrstina ideja (vrednosti) koje rukovode našim životima.

Koja je svrha nečeg? Zašto nešto radimo? Čemu nešto služi? Šta je nešto zapravo? Ovo su krupna pitanja koja se postavljaju u izgradnji bilo koje vrste emotivnog odnosa, porodičnog, partnerskog, prijateljskog. U antičko vreme, filozofija je podrazumevala praktičnu primenu mudrosti, način koji omogućava da razumemo sopstveni svet i život, principe na kojima je utemeljeno naše celokupno (sa)znanje. Antičkom čoveku bavljenje filozofijom je omogućavalo dobar život i potpuno iskorišćavanje sopstvenih potencijala.

Savremena filozofska praksa kao obnova antičke grčke filozofske tradicije se, između ostalog, bavi pitanjima sreće, zadovoljstva, života kao umetničkog dela koji treba organizovati na najbolji način. Ona se takođe bavi pitanjima ličnosti, emocija, međuljudskih odnosa na svim nivoima.

UNESCO je ustanovio Svetski dan filozofije koji se obeležava svake godine u novembru, s namerom da podseća na značaj filozofije ne samo za razvoj ljudske misli, već i za povećanje individualnog i

društvenog blagostanja. Ove godine UNESCO-va proslava je posvećena upravo novoj filozofskoj praksi i uključuje organizaciju tematski veoma različitih "filozofskih kafića".

Filozofski kafe, kao mesto okupljanja za razgovor danas je, u svetu, najšire rasprostranjena metoda filozofske prakse. Prvi filo-kafe je otvoren 1992. godine u Parizu i od tada su filozofski kafei postali popularni širom sveta i kao format koriste se u raznim oblastima, od osnovnoškolskog obrazovanja do tzv. biznis-kafea.

Učešće u filozofskom kafeu ne podrazumeva bilo kakvo poznavanje filozofije.

Koncept filozofskog kafea je utemeljen na ideji da se "običnim" ljudima, onima koji nemaju posebno filozofsko obrazovanje, omogući da diskutuju u javnosti, okupljeni u opuštenoj, prijateljskoj atmosferi. Diskusija je zasnovana na konkretnim filozofskim metodama (*danas je najpopularnija tzv. nova sokratovska metoda*) i vodi se o idejama iz domena širokog ljudskog iskustva. Filozof koji vodi filozofski kafe doprinosi diskusiji postavljanjem pitanja ili filozofskim interpretacijama, a njegov ili njen zadatak je da unapređuju dijalog.

"Filozofiranje u kafiću" je praktičan način upoznavanja sa filozofskim načinima razumevanja i rešavanja problema ili rada na obogaćivanju sadržaja sopstvenog života. Lu Marinof, autor svetskog bestselera "Platon a ne Prozak", govori o filozofskom kafeu kao načinu "vraćanja filozofije njenoj prvobitnoj funkciji obezbeđivanja misaone hrane i ohrabriranja ljudi da preispituju sopstvene živote".

Filozofijom se može baviti svako voljan da o stvarima koje se dešavaju u njemu i oko njega razmišlja na racionalan i kritički način, i u tom smislu, "filozofiranje" je temelj ne samo demokratskog društvenog ustrojstva, već i način usmeravanja pojedinca i društva ka povećanju individuanog i društvenog blagostanja.

Aleksandra Bulatović, Ivan Nišavić